

Glasiło „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsečina: Fr. L.: Mesečna opravila. — Pater: Nekoliko besedi o čebelarskem orodju. — Fr. L.: Kako si vzgojiti izvrstne čebele? (Dalje). — A. Jamar: Čebeloreja v Bohinski dolini na Gorenjskem. — Kurbus: Čebelni dom. — Kurbus: Iztiskavanje voska. — Fr. Rojina: Iz popotne torbe. — Dopisi. — Raznoterosti. — Izkaz. — Vabilo na občni zbor čeb. društva. — Listnica uredništva. — Oznaniła.

Mesečna opravila.

(Piše Fr. L.)

Svečan.

Od 26. do 30. prosinca so bili — po zelo občutnem mrazu celega mesca — kaj lepi in gorki dnevi. Čebele v večjih panjovih so bile že skrajno potrebne osnaženja ali očiščenja. Ker je bilo zlasti v višje ležečih solnčnih krajih za ta čas prav gorko in je solnce prijazno sijalo, gotovo nihče izmed čebelarjev ni opustil te prilike in je čebelam odprl. Čebelice so pa kmalo čutile gorke blagodejne žarke solnca in frčale po zraku, da je bilo veselje. Sneg okoli čebelnjaka je pričal, da so bile mnoge čebele v nevarnosti dobiti hudo driskavico, ako bi bile morale še nekaj tednov prestati tako hud mraz, kot je bil pretečenih dni.

Pri tem prvem letošnjem izletu je vsakdo lahko zvedel, kako so njegove čebele dosedajne zimske mesce prebile.

Panj, po katerega bradi so čebele nemirno, razburjeno semtertje tekale, kakor bi koga iskale in v panju vznemirjeno šumele — je zgubil matico. Panj, iz katerega ti je pri snaženju dna buknil v nos zopernokislasti duh, je onesnažen po driskavici. V panju pa, kjer so na dnu ležale med voščenimi odpadki majhne drobtinice strjenega medu — trpi za žejo.

Ob tako gorkem vremenu, kot je bilo pri nas dne 28. in 29. prosinca, je bilo mogoče brezmatična ljudstva z drugimi združiti, po vložanju v oba panjova (v brezmatičnega in v tega, s katerim hočemo istega združiti) nekaj kafe ali druge močno dišeče stvari.

Kjer pa toplomer v senci ni dosegel 10°C, je bolje pustiti jih v miru. Če imajo dosti živeža, so zdrave in dobro vzimljene — ne pomrjejo!

V slučaju driske pa ne kaže dela odlagati. Vse onesnažene satnike s še živimi čebelami — če nočes čebel izročiti gotovi smrti — iz smrdečega panja urno odstrani in porini v zato že pripravljeno škatlo, z gorko odejo zagrni in onesnaženi panj s cunjjo dobro odrgni. Potem ga lahko še z apiolom ali drugo čebelam dišečo tekočino nalahkoma poškropiš ali okadiš in nadomestiš prejšnje satnike s čistimi, z dobrim medom napolnjenimi.

V panj se vloži gorek (ne razbeljen!) kamen in čebele se z matico vred previdno ometeje na dno panja, najbolje s kurjim peresom. V dobri uri zlezejo čebele med nove satnike in ko potem kamen odstraniš, panj dobro odeni.

Če si praktičen in pri tem delu uren, rešiš, kar se je še rešiti dalo. Čebele še isti dan, ako še solnce sije, izletujejo in se osnažijo.

Ljudstvom, ki trpé za žejo, se poda v balonu ali drugi taki primerni posodici hladne vode (najbolje prekuhane) prav majčkeno osoljene, (na 1 liter vode zadostuje nekaj zrnc soli) ker jo čebele raji vzamejo, kakor neosoljeno in ker se, ko bi tudi 14 dni v panju morale ostati, ne pokvari. To pa velja le čebelarjem, ki so zazimili čebele na kristalizujočem se medu.

Po prvem izletu, pustimo zopet čebelice lepo v miru! Dan je daljši, solnce gorkejšje, a za plod je še prezgodaj! Zato odvrtačujmo od panjev vsako reč, ki bi čebele vznemirjala, zlasti solnčne zrake. Kdor nima sprednjega dela čebelnjaka z vratni zaprtega, ta naj žrela panjev obsenči s kako dobro pritrjeno desko, a pazi naj, da more dovolj svežega zraka v panj.

Vse drugo, kar je bilo zapisano za pretečeni mesec, velja tudi za svečan.

Nekoliko besedi o čebelarstem orodju.

(Pater.)

Pravi čebelar rabi le prav malo orodja pri čebelarstvu. O Dzierzonu je znano, da rabi le kadvnik, ker kot nekadvic ne rabi lule ali smodke; glavno orodje je poleg tega nož, s katerim spodrezuje satovje od stranie, ker, kakor obče znano, rabi Dzierzon le satnike brez stranskih deščic. Tudi Fr. V. Vogel je rabil le nož, katerega žena njegova ni mogla več rabiti v kuhinji; tega je dal tenko zbrusiti in služil mu je pri čebelarstvu za vsa mogoča dela.

Toda včasih je pa le dobro, če ima človek kako orodje pri rokah, ker veliko lažje in hitreje dela. Zato hočem tudi par besed spregovoriti o nekaterih pripomočkih.

Poglavitna stvar pri čebelarstvu je dober panj. Kdor sam ne zna panju si narediti, naj ga naroči pri kakem mizarju, ki naj bo, če le mogoče tudi čebelar, ker le čebelar ve, — da mora biti panj (posebno oni s premakljivim

delom) natančno narejen; navadnemu mizarju je pa vse eno, če je panj za *cm* širji ali ožji.

Če čebelarji v navadnih panjih z nepremakljivim delom, drži se navadne velikosti kranjskih panjev, vsaj, kar se širine tiče; glede višine bi bilo pa dobro, če bi jo nekoliko povečali, ker bi imeli potem močnejše roje, več satovja, več čebel in več strdi. Vendar pa ne morem nobene gotove višine priporočiti; to bi morali čebelarji sami še le s poskusi določiti. *) Pri prepeljavanju v pašo se satovje rado odtrga, če je pretežko, zato bi bili v taci slučajih nižji panji (ki bi bili pa vsekako še vedno lahko višji kot sedaj) bolj pripravnji; panji pa, ki ostanejo vedno na istem mestu, bi bili lahko precej višji.

Da morajo biti panji iz dobro presušenega lesa, ve vsak in je o tej točki že star praktik g. Pavlin pisal v „Slov. Čebelarju“; pripomnim le, da je dobro, če urežemo les za panje tako, da teko pri stranicah letni krogi od spodaj navzgor (torej pokončno) pri dnu, pokrovu (stropu) in končnicah pa od leve na desno. Les se krči le iz širine, nikakor pa ne v dolžino, zato je mu na omenjeni način damo smer, v kateri panju ta lastnost lesa ne škoduje.

Marsikdo bi si pa rad omislil tudi panje s premakljivim delom. Kateri panj naj si izbere? Mislim, da se bodo o najboljšem panju ljudje kregali dokler bodo čebelarili. Dober je avstrijski pokončni panj, vendar bi še bolj priporočal nemški, posebno pa francoski panj. Nemški, francoski panj! Kake nove panje nam pa že zopet ponujaš**), bo zmajal z glavo marsikater čebelar. Ne boj se! Nemški panj imenujem jaz le kratko po Slovenskem že dobro znani Gerstungov panj, katerega Gerstung sam nekje imenuje nemški panj. Zakaj bi se torej mi tega imena ne poprijeli, ker je našemu jeziku Gerstungovo ime težko izgovarjati. Še bolj nerodno je pa izgovarjati ime Drory; zato sem krstil Droryjev panj francoski panj, posebno še zato, ker Drory nikakor ni iznašel tega panja, kakor se je dosedaj sploh pri nas mislilo, ampak iznašel ga je Francoz Jarić (izg. Žarić). Drory ga je le iz južnega Francoskega, kjer je zelo razširjen, prenesel na Dunaj in bolj severne kraje. Geilen je nasproti g. Rojinu imenoval panj ameriški, kar pa zopet ni prav, ker ameriški panj je Langstrothov panj s podolžnimi satniki, kakor je naprimer skočidolski panj. Zatorej priporočam jaz ta dva izraza: nemški za Gerstungov, francoski pa za Droryev panj.

Torej nemški in francoski panj! Kateremu naj dam prednost? Vsak ima svoje vrline. Mojemu ukusu ugaja bolj francoski panj, ker je bolj praktičen, posebno pri prevažanju v pašo; pri nemškem panju se satovje le rado potrga, če ni z žico (dratom) podvlečeno. Tudi bo gotovo slovenskemu čebelarju bolj ugajal, ker je zelo podoben staremu kranjskemu panju, le da je precej večji in da ima satnike. Tudi so čebelarji, ki že čebelarijo nekaj let v francoskih

*) Janša je čebelaril s $14 \times 6 \times 30$ col velikimi panji, kar je v primeri s sedajnimi gorenjskimi panjički velika mera in vsaj za plemenjake naj bi rabili take panje, če se tudi za kupčijo napravljajo manjša korita! — Op. ured.

**) Glej lanskega letnika oktobersko številko, članek »Stoječi ali ležeči panj« te pouči o tem vprašanju.

panjih, polni hvale o tem panju. Čebele se hitro razvijajo in panj tudi obilo medu nanosi ter se opravlja prav kakor nemški, od zgoraj in zdej.

Večina naših čebelarjev bo pa gotovo ostala pri navadnem kranjskem panju, čemur jaz tudi ne oporekam. Le to svetujem našim čebelarjem, da dodajejo za časa dobre paše panjem nastavko. Taki nastavki, ki bi se odpirali zgoraj ter bi bili opremljeni s satniki, bi dajali našim čebelarjem lep dobiček; spodaj bi imeli navadni panj, zgoraj pa satnike, iz katerih bi dobivali fin in dražji med. Glede velikosti nastavkov in satnikov bo gotovo naš urednik drage volje s svojimi nasveti postregel.

Satniki v panju morajo biti natančno narejeni, da jih lahko po potrebi predevamo v druge panje; le tedaj imamo zares premakljivo delo. Prej so delali satnike z ušesci, toda praktičnejše so kvačice (razdalje), posebno nove, ki se lahko odvzemajo ter jih ni treba pribijati, ker so iz prožne kovine. Tudi drage niso in gotovo bi bile še ceneje, če bi jih naše društvo več skupaj naročilo. Sploh bi moralo imeti društvo malo zalogo najbolj potrebnega orodja v Ljubljani, da bi vedno lahko svojim članom postreglo. Kakor sem čul, se tudi nekaj tacega pripravlja.

V satnike moramo pritrditi začetke satja (naravnega ali pa umetnega). Jaz pritrdjam začetke na ta-le priprost način: V ponvici segrejem jeden del voska in jeden del kolofonije (kolofonija bolj močno drži). Satnike položim z zgornjim delom na ne prevroč kraj ognjišča, da se malo ogrejejo. Poleg ognjišča postavim še posodo mrzle vode. Na to vzamem satnik, ga položim s spodnjim delom navzdol predse ter pomažem deščico, kamor hočem pritrditi začetek, z gorko zmesjo (s ščetjo), tako da nastane debela dolga lisa. Sedaj pritisknem začetek natanko v sredino deščice v vosek; začetek mora po koncu stati v vosku. Nato kanem s ščetjo nekaj kapljic voska na obe strani začetka na jednom koncu ter držim pri tem satnik tako poševno, da vosek počasi teče ob robu začetka do drugega konca. Ko sem to storil na obeh straneh začetka, vtaknem del satnika, na katerem je začetek, v vodo in stvar je končana. Kdor poskusi to parkrat, bo preje z jednim satnikom gotov, kot prebere te vrstice.

Prav potreben pri čebelarstvu je spodrezovavnik, nož, ki ima lahko različno obliko; priporočam posebno nož, ki ima na drugem koncu ob jednem strguljo, da lahko po potrebi osnažimo panj meli in nesnage, posebno spomladi. Če je strgulja na jednom robu še nekoliko pravokotna in poostrena, lahko s tem robom snažimo tudi zareze, v katerih visé satniki. Nož mora biti močen, da lahko privzdignemo ž njim satnik iz zareze. Če ima spodrezovavnik vse te vrline, imamo orodje, ki mu ga ni para. Potem ne rabimo veliko drugih pripomočkov več.

Čebelarsko lulo sem že omenil. Dobra je navadna pipa; čebelarji pa navadno natikajo nanjo pokrovček, ki ima na sredi zakrivljeno cev, da lažje pihajo dim na čebele. Kdor pa ne kadi, si pa pomaga s šmokerjem, ali pa z drugimi pripravami; pripraven je kadivnik, kakoršnega ponuja Deseife v Ober-Hollabrunnu na Nižjem Avstrijskem; velja pa 70 novcev nove velj. s

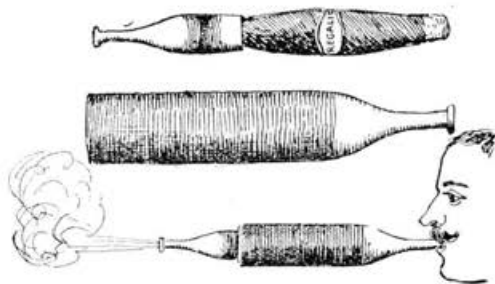
poštnino vred. S podobe je razvidno, da se s to pripravo kadi vedno od sebe. Pripraven aparat je tudi Jordanov kadivnik, toda ta stane 4 krone.

Nepotrebno je seveda omenjati, da ne smemo čebel preveč zadimiti. Par puhov dima povsem zadostuje. Z mirnim ravnanjem, pri katerem se panj ne pretresa in suje, ne boš čebel razdražil in z malim dimom jih boš ukrotil. Sploh so pa čebele včasih tako sitne, da je najboljšje jih pri miru pustiti in delo, če mogoče, na drug čas preložiti. Drug pripomoček čebele umiriti je pa mrzla voda; če čebele dobro omočiš, bodo takoj pohlevne in krotke.

Ker že ravno o vodi govorim, mi pride na misel brizgalnica. Rabimo jo posebno pri rojenju. Paziti pa moramo, da ne brizgamo vode od spodaj v čebelno kepo; voda mora padati kakor pohleven dežek od zgoraj na čebele.

Čebelarška kapa je tudi večkrat potrebna, posebno začetnikom prija, dokler se še boje žela. Toda nepripravna je, ker je vroča, da se začneš potiti; pot je pa zopet čebelam zoprna. Najbolje je, če se čebelar navadi, da brez kape opravlja vsa dela.

Pri ogrebanju rojev nam večkrat služi vsajavnica, široka in plitva žlica, podobna loparju, s kakoršnim otroci klinec bijejo. Kadar jo čebelar potrebuje, naj popraša v kuhinji pri materi po žlici, s katero se bobi iz ponve jemljejo.

Vrše za lov rojev ne sme seveda manjkati pri nobenem večjem čebelnjaku. Vsak čebelar si jo iz tula lahko sam napravi. Tudi ravšeljni, kakor so na Kranjskem v navadi, so prav pripravi. Če roj visoko sedi, rabimo pa za vsajanje s pridom navadni panj ali vsako večjo škatljo.

Ako pregledujemo panj, moramo satnike razmakniti, če čebelarimo v nemškem ali francoskem panju. Če so čebele pritrdile satnike v zareze ali na stranice, nam s pridom služi spodrezovavnik. Če čebelarimo pa v avstrijskem panju, moramo imeti pa klešče in nož vedno pri rokah, da izločimo satnike iz panja. Klešče naj bodo tenke in iz trdega železa; one iz mehkega železa niso za nič, ker se precej okrive, če je sat količjak težak. Pri nemškem ali francoskem panju nam pa namesto klešč služijo naši prsti, s katerimi odvezujemo sate veliko bolj hitro in gotovo ter tudi ne dražimo toliko čebel. To je tudi jeden poglavitnih vzrokov, zakaj sta ta dva panja bolja od avstrijskega. Priljubila se bota pa čebelarjem tudi zaradi tega, ker ima ta samo jedno vrsto satnikov, avstrijski jih ima pa dve v vališču in eno v medišču. Več o tem v že prej omenjenem članku: „Stoječi ali ležeči panj“.

Kozica za obešanje satnikov pri francoskem in nemškem panju ni potrebna, ker satovje lahko odmaknemo do zadnje končnice, in ker vsak satnik zase vzamemo iz panja. Bolj potrebna je pa pri avstrijskem panju. Toda neobhodno potrebna ni, ker obesimo satnike za malo časa lahko v medišče ali pa v vsak prazen panj. Če si jo pa že naredimo, naj ima dno in tudi stranice, da čebele in matica ne padajo na mrzla tla,

(Konec prihodnjič).

Kako si vzgojiti izvrstne čebele?

(Piše Fr. L.)

(Dalje).

Potemtakem bi morda kdo utegnil misliti, da bi dobro — da, celo nujno bilo — od časa do časa kupiti ali zamenjati nekaj panjev, da tako pride med domače čebele kaj nove „krvi“ z oplojevanjem domače matice po trotu novega kupljenega panja, ali pa narobe!

Tega mnenja so večjidel vsi čebelarji — tujci, ki pri nas na Kranjskem ali Laškem kupujejo za svoje čebelnjake čebele.

Lansko leto sem govoril na Češkem z nekim takim čebelarjem, ki je pred nekaj leti poskusil okrepiti svoje črne čebele (nerojivke) domačega plemena z našemi. Kupil je tri panjove na Gorenjskem k svojim deseterim.

Prvi dve leti se je pohvalil, ker so mu dobro uspevale tuje, a tudi domače (križane s kranjskimi) so kazale več življenja in rojivosti. Imel je dosti rojev in še več medu, ker čebelarji za sladki nektar v bogatem kraju.

A letos se ni hvalil! Tožil je, da ima neko čudno mešanico v svojih panjovih. Čebele različne narave in nestanovitnih lastnosti. Ne more menda nobenih pretuhtati in ločiti gledé kakovosti.

Bržkone je tudi večkrat zazimil čebele, katere niso bile najboljše, ampak morda celo po svojih lastnostih slabe. In od teh — po naravnem množenju brez nadzorstva — prenašale so se po slabih trotih slabe lastnosti na nove matice, oziroma na njihov zarod.

Iz dosedaj omenjenega smemo sklepati, da čebele naravnemu razvoju izročiti, ali pa s križanjem (oplemenjevanjem domačega plemena s tujim) radi zboljšanja — ni zanesljivo!

Le tisti čebelar je v svoji stroki umen in zveden, ki si zna v svojem lastnem čebelnjaku odgojiti čebelna ljudstva najboljših lastnosti.

Da se to doseže, mora skrbeti zato, da nikoli ne prezimi starih in slabih matic, ne trpi v čebelnjaku slabičev, ki imajo slabo razvite trotiče in da pazi, da se mlade matice oplodijo ob času najmočnejšega spolnega nagona, (navadno mesca maja ali v začetku junija pri najboljši paši in lepem vremenu) s popolnoma razvitimi troti nesorodnega, izvrstnega plemenjaka. Vem, da marsikateri čebelar, kadar te vrstice prebere, vsklikne: „Za Boga! Kako pa vse to doseči? Kdo neki more na vse to paziti?“

A kakor mi vsak umen živinorejec pritrdi, da se zanikrnost in brezskrbnost, kakor tudi skopost pri odgoji domače živine vedno maščuje, tako tudi tukaj lahko rečem, da pri lahkomišljenosti in brezbriznosti v čebeloreji ne dosežeš zaželenega cilja. — Pripomni, da umna čebeloreja ni nobena igrača in da zahteva veliko več pazljivosti, znanja in skušnje, kakor vse druge kmetijske panoge (živinoreja, sadjarstvo, poljedelstvo itd.). Šušmarija v čebeloreji je draga! In če se nočeš vglobiti v to stroko, nočeš napredovati, nimaš veselja do čebel, potem raji čebelorejo opusti in poprimi se drugega, za te gotovo bolj koristnega opravila! — Pa to bodi le mimogrede pripomnjeno!

Za neumnega bi imeli poljedelca, ki bi nas hotel prepričati, da ni treba žitnega semena čistiti, ampak da je ravno tako dobro, če ne boljše, nečisto in zanikrno seme po njivah sejati. Enako nerazumen bi bil živinorejec, ki bi vsako še tako slabo tele ali živinče hotel odgojiti. Pa nespameten bi tudi bil tisti, ki bi hotel rediti in za pleme obdržati živinče, sicer lepo, a rojeno od staršev slabih lastnosti.

No in za našo idealno čebelorejo naj bi bil vsak slabič in zanikrnež dober za pleme?!

V prihodnjih številkah „Slov. Čebelarja“ hočem podati navod, kako si vsak čebelar (ki čebelari s premakljivim satovjem) lahko sam vzgoji najboljše plemenjake, ne da bi mu bilo treba istih okoli iskati, leto za letom od drugod naročevati in drago plačevati. A preden se tega ne lahkega dela lotim, moram najprej odgovoriti v pojasnilo in v uvod na sledeče vprašanje:

Kaj vse vpliva v dobrem ali v slabem pomenu na razvoj in obstanek čebelnega ljudstva? a) Po starših, kakor že nekoliko omenjeno, podedujejo otroci dobre in slabe lastnosti. A dokazano je, da podedujejo lastnosti, katere so že ne samo oče in mati imeli, ampak že tudi predniki teh.

Skratka, naravo, značaj in lastnosti, ki so nekako rodbinske, v rodu ukoreninjene. Seveda okolščine, razmere itd., v katere sčasoma otroci pridejo, lahko iste nekoliko spremenijo, tako da se more pri njih razviti tudi kaka nova lastnost, katera ni bila vidna pri starših.

Nekako enako podedujejo čebele po svojih starših — trotu kot očetu in matici kot materi — njihove dobre ali pa slabe lastnosti in značaj. Trot je glede barve in narave podoben ali popolnoma enak svojemu očetu. Drugače je pa pri čebelah! Te se valijo iz jajček, po trotu v matici oplojenih. Zato so tudi na čebelah očitne lastnosti očeta trota in matere matice.

Če je bila torej mati, stara mati in prababica, kakor zopet tudi oče, stari oče in praded žlahtnih lastnosti in narave, potem so navadno tudi potomci teh lastnosti in narave. Na pr. če je trot po svojem izvrstnem očetu podedoval vse njegove dobre lastnosti: zdravje, razvito telesno moč, krepkost udov in življensko svežost, po njem oplojene matice pa so podedovale razven teh lastnosti svojega očeta tudi materino telesno čvrstost, gibčnost, plodovitost in marljivost, zmerni nagon k rojivosti, je gotovo opravičeno upanje, da bode čebelno ljudstvo od teh staršev z vsemi istimi lastnostmi obdarovano.

Ker pa na spremembo teh lastnosti vpliva tudi podnebje, vreme, različnost paše, lega kraja itd., zato iz tujega prenesene čebele včasih prevarijo čebelarja v njegovem upanju! Domače pleme je zato za nadaljnorejo najboljše! Saj tudi drugače biti ne more! Človeku najboljše ugaja, kraj, kjer je bil rojen, kjer je vzrastle in to zato, ker je vaje gorkote ali mraza, spremembe vremena, sploh podnebja svojega kraja. Enako se godi tudi živalim in rastlinam.

Zato čebele v svojem domačem kraju najbolj stanovitno uspevajo.

(Dalje sledi).

Čebeloreja v Bohinski dolini na Gorenjskem.

(A. Jamar.)

Ako zaide popotnik v našo dolino, vidi, da je tod precej čebelnjakov, in lahko rečem, da več kot kjerkoli na Kranjskem. Čebelarimo pa še ravno tako, kot so čebelarili naši dedje in pradedje, samo s tem razločkom, da so oni imeli kar polne kadi strdi za prodaj, izmed nas pa je le malokdo, kateremu bi ne bilo treba čez leto kupiti strdi ali sladkorja za krmljenje čebel. Vzrok temu so pač tudi ne posebno dobre čebelarske letine, ampak v prvi vrsti povzročča to dejstvo čebelna kupčija. Vsakdo proda spomladi svoje najboljše plemenjake in ostanejo nam le tisti revčki, za katere kupec ne mara. Izredno dobra letina bi morala biti, da bi se opomogla taka revščina; če pa je srednje dobro leto ali celo slabo, tedaj bi se moral zjokati kak čebelar izza prejšnjih časov, ko bi se mogel vrniti iz onega sveta in videti našo sedajno čebelorejo. Vendar nese nam pa vendarle kolikortoliko in lahko bi nam še veliko več, ko bi nekoliko pametneje čebelarili. Da bi imel le vsaj vsak čebelar po svojih razmerah neko gotovo število dobrih, močnih, velikih plemenjakov, katerih bi ne smel dati za nobeno ceno od hiše, tudi če bi se mu hoteli preplačati, vsaj od teh bi imel vsako leto gotov dobiček, ker bi dajali zgodnje in močne roje, ki so prvi pogoj uspešne čebeloreje. Kupec bi dobro blago rad dražje plačeval, v tujini bi bile naše čebele še na boljšem glasu in kupčija bi bila gotovo vedno boljša. Priporočam toraj svojim domačinom v prvi vrsti močne in velike plemenjake, ki naj ostanejo pri hiši. Ni pa treba, da bi morali biti plemenjaki ravno dunajski, Gerstungovi ali Drory-jevi panji, ne ni treba, dasiravno sem jaz popolnoma prepričan o izredni dobroti teh panjev, ker sem že videl res posebne uspehe v njih tam doli v Šmartnem pod Šmarno goro in drugod, kjer ni treba čebel prenašati ali prepeljavati iz kraja v kraj; in prav gotovo bi tudi jaz čebelaryl v kakem takem velikem panju, ko bi me usoda zanesla v tak blažen čebelarski kraj, a tu v naši dolini moramo imeti lahke panje, ker jih večkrat prestavljamo, so ceni in nam spomladi vendar vržejo do 4 gld. pa tudi več.

Naj povem tudi nekoliko, kako čebelarimo v ti okolici; bodele videli, da svojim čebelam precej strežemo. Je pa tudi treba, ker sem prej omenil, da nam ostanejo za pleme navadno le najslabeji panji. Pričnem naj kar z januarjem in potem po vrsti skozi celo leto:

V **januarju** pustimo svoje čebele popolnoma v miru, prav tako, kot je „Čebelar“ že tolikokrat priporočal.

V **svečanu** jih gremo pri prvem južnem vremenu pogledat. Kakor marsikomu znano, odpiramo pri nas panje spredaj, zadej pa imamo dobro zapažene. Osnažimo jih torej od spredaj, damo slabičem medu v satovju — če ga imamo — sicer pa gosto kuhanega sladkorja, da imajo vsaj za en mesec dovelj.

V **marcu** znosimo — kjer nimamo blizo doma resja — vse one slabiče, za katere vemo, da kupec ne bo maral, v resje v kak osamljen solnčen kraj, kjer se, če je lepo vreme, kmalu opomorejo.

V **aprilu** pride kupec, zaznamenuje kar mu je všeč in pove, kje bo nakladal, kamor potem panje znosimo. To je za nas najlepši mesec, ker takrat se nam našteje več ali manj denarja. 50, 100, 200, 300 gld. — ni li to lep denar?

Maj je tudi imeniten čebelarski mesec. Takoj v začetku tega meseca znosimo v resje prenešene plemenjake domov, kajti imamo tudi doma v tem času že dovelj paše. Čebele začno rojiti in zopet nam rase upanje za kupčijo za prihodnjo pomlad.

Junij nam da še nekaj rojev. Ker pa v tem mesecu seno pokosimo, se paša odtrga in zdaj znosimo izrojenke, od katerih vemo, da so se matice srečno oprašile, potem vse one prvice, ki najbrže ne bodo dali nukov ter vse drujce v goro, kjer imajo izvrstno pašo po planinskih cveticah.

V **juliju** pazimo, če so vsi panji glede matic v redu in če je treba včasih slabše roje napitati.

V **avgustu** takoj v začetku prenesemo vse panje s hribov domov, jih še enkrat dobro napitamo, jih naložimo na vozove ter peljemo v ajdo. Jaz in mnogo drugih celo v Vodice. Do Lesec z vozom, odtod do Vižmarjev z vlakom in iz Vižmarjev v Vodice zopet z vozom.

Sredi **septembra** vzamemo čebele domov. Če nas tudi stane vsak voz 40 K, se vendar to prepeljavanje v dobrih letih obilno poplača, če pa je slaba ajdova paša, je ves trud in trošek zgubljen; primerilo se je že tudi, da smo lažje panje domov vzeli, kot so bili pred ajdo. Doma vse panje prevagamo, odberemo nekaj za trganje, drugo za pleme. Plemenjake postavimo zopet v čebelnjak, slabše v sredo, da jih močnejši grejejo ter vse pritaknemo, da se ne začno ropati.

Oktobra postavimo najslabejšim nekaj polnega satovja v podporo.

Novembra jih zadej dobro z listjem in mahom zapažimo in tudi po vrhu dobro odenemo, v najslabše porinemo spredaj tudi male blazinice, pod katere denemo kos lesa, da more zrak do čebel in tudi same ven in noter.

V **decembru** — mir!

Čebelni dom.

(Kurbus.)

Vsako živo bitje ima svoj dom, kamor se skrije in zarije, kjer išče zavetja pred sovražnikom in pred slabim vremenom. Vsaka živalica se ga drži, vedno zopet poišče, kakor lastovka, ko se vrne po hudi zimi iz polletnega potovanja.

Največjo skrb za svoj dom, svoje stanovanje, svojo hišo ima pa le menda čebela. Saj pa ona tudi v njem živi, se množi ter si v njem hrano naklada. Nikakor ni gizdava pri izbiranju svojega stanovanja. To sme biti zunaj skoraj grdo. Navadna škatla, slamnat koš, celo slaba votlina drevesa ji je po volji. Znotraj je pa vse drugače. Tukaj je čebela prava umetnica. Vse je okusno urejeno, vse na svojem mestu. Vsak kotiček je izrabljen ali

pa zadelan. Notranjščina mora biti suha, topla, brez vsacega smradu. Da je snaga pol zdravja, zna tudi čebela.

Ko jo huda zima tlači, da ne more iz panja, ne bo nikdar onesnažila sredino svojega doma, ampak v zadnji kot se spravi, da se tam izprazni in sicer le v najhujši sili.

Najprej se panj snaži, če vsadiš roj vanj. Za tem sledi čudno, vroče in težko delo. Stanovanje se mora razdeliti v oddelke, se mora izzidati. Ti oddelki, rekli bi sobice, so iz voska, imajo obliko bolj ali manj dolgih tabel, na katerih se nahaja tisoč in tisoč celic. V zadnjih se izvali naraščaj, v nje se izliva med, na njih in v njih živé, se premikajo in prezimijo čebele. Smolo za lepljenje dobé na drevju, pa tudi pri žagi lahko vidiš, kako marljivo hodijo ponjo, če žagar svežo odrezano desko vrže na solnce. S to, z voskom zmešano smolo prilepijo sate ter izdelajo vse špranje in nepotrebne prostore. Vosek pa iztiska čebela izmed obročkov na zadku, ga z zadnjimi nožicami nese k grizalom, ga tam zmesi ter potem pritiska, kakor zidar; kjer ga je preveč, tam ga odgrize in drugam spravlja. Tako nastajajo cele stene. V le do polovice dodelane celice že odlaga matica jajca. Celice ob gornjem robu so višje, oziroma globočje, ker v te se spravlja le med. Natančno šesterovoglatost celic moramo občudovati. Kako čebela štedi s prostorom, da ni potreba mnogo zveznih celic, katere niso za zalego, kako ona tesno združi te šesterokote, da se zalega sama že greje in kako ji ta mera prija, da lahko stopa čez njo ter na njej prezimi. Vse to bi bilo slabše, če bi bili piskrčki okrogli ali štirivoglati. Ker se ena celica 8 do 10krat na leto rabi za zalego, ker vsakokrat ostane tenka kožica v celici, postanejo sati črni, zategadelj je umestno, da čebelar čez nekaj let take sate odpravi, jih nadomesti ali pa pusti, da jih čebele obnovijo. V novejšem času iznašli so stroj, s katerim se umetni sati stiskajo. Čebele rade sprejmejo take sate, če so le iz pristnega voska. Na njih je le dno in začetki celic, katere čebele hitro tudi v enem dnevu popolnoma izdelajo.

Lahko pa obesimo v panj tudi lanske izdelane sate, katere smo uže v jeseni za ta namen primerno shranili. Ti dvojni sati toliko pomagajo, da se čebele, ker jim ni treba voska producirati, tako hitro ne starajo — izdelajo, da, ker jim ni treba voska delati, manj medu povžijejo in da namesto tega težkega dela lahko donasajo med.

Če imaš dom, varuj in brani ga, kakor čebela; ona se ne boji braniti svoj premili dom, naj si bo sovražnik še tako srdit. Ko se bliža huda ura, vse priletava domu, kakor bi jih iz zraka vsipaval na brado. Čebelice dobro vedo, da so tukaj doma, da so tukaj varne. Kako dolgo traja predno matica slovo vzame od svojega doma ter izleti — roji! — tudi ona menda čuti s pesnikom:

»To je moj predragi dom,
zato ostal v tem domu bom!«

Iztiskavanje voska.

Začetnik si pomaga, kakor si le zna in more. Eno ali drugo orodje si sam napravi, da mu ni treba pošiljati denarja med svet za reči, o katerih se še ne ve, če so za rabo ali ne. Tega načela držal sem se tudi jaz. Stiskaval sem ta ljubi vosek na različne načine, a z vsemi sem bil nezadovoljen. Da se ženske v kuhinji niso veselile, če sem se pripravljaj k temu delu, — je umevno. Tu in tam ostala je kakšna kaplja voska, tudi tal se je prijela, snaženje sem pa vedno drugim, za to poklicanim, prepustil. Tudi obleka je prišla včasih v dotiko z voskom, kar je bilo prvič škoda, drugič je pa povzročalo kreg, v katerem se je moja nerodnost bolj ali manj kritikovala, kakor sem zaslužil.

Znabiti se še kateremu drugemu čebelarju ravno tako godi. Jaz pa smem reči, da meni ne več! Vseh teh sitnob sem se odkrižal z Jurančičevo stiskalnico. Ko jo je imenovani pri čebelarskem tečaju v Šmarju narisal in opisal, prišel sem koj do zaključka, da ta ne bo napačna. Prosil sem ga, naj mi prvo odstopi. Koj ko jo dobodem, jo poskusim. Reči moram, da sem z veseljem delal, kajti prej sem se včasih tega dela bal. Z voskom ne pri-leš nikjer v dotiko. Voščine v loncu mešaš, ko so dovolj raztopljene vliješ to tekočino na platno v stiskalnici in stiskaš. Ko gre trdeje, stopiš na eno stran, držiš stiskalnico na vsaki strani z nogama ter privijaš nasprotni vijak; potem stopiš na drugo stran. Spodaj se ti cedi vosek v podstavljeno posodico. Skusil sem voščine še enkrat skuhati, pa dobil sem le par kapljic voska. Delo je tedaj lahkotno in snažno. Ker stiskalnica popolnoma iztiska, izplačala se bo vsakemu čebelarju kmalu, ker bo vsaj ves vosek iz svojih voščin dobil.

Sicer ne nameravam s temi vrsticami kako reklamo delati, vendar smelo trdim, da je gosp. Jurančič čebelar-strokovnjak, ki ne bo kaj slabega dal med svet. Vrhutega se pa delo samo hvali!

S čebelarskim pozdravom

Kurbus.

Iz popotne torbe.

(Fr. Rojina.)

Med vožnjo iz Ljubljane v Zagreb sem pregledoval zemljevid, katero bližnjico iz Zagreba v Temešvar naj bi ubral, a našel nisem nobene priprave železniške zveze. Vse glavne proge so držale čez Budimpešto in tod bi tudi v najkrajšem času dospel do svojega cilja, čeprav po velikem ovinku. Toda to mi ni kazalo, ker na programu zborovanja sta bila skupna izleta čebelarjev iz Temešvara v Herkulove vare in od tam zopet čez Temešvar v Gödöllö pri Budimpešti, torej bi se moral od Budimpešte do najjužnejše ogrske meje in zopet nazaj po isti progi voziti. Ne boš, Jaka! Naposled bi se mi pri takem skupnem romanju, ko je vsakdo na določen čas navezan, lahko primerilo, da bi še Belgrada ne videl, Belgrada, prosim! Pa zakaj bi ne šel kar mimo

Belgrada Herkulovih toplic pogledat in od tam v Temešvar? To se mi je zdela tako pametna misel, da sem takoj, ko sem v Zagrebu izstopil, vprašal vratarja, kdaj gre vlak proti Belemgradu. „Čez dvajset minut!“ — pravi. Kakor nalašč, še vozni listek in hajd naprej! Pokažem legitimacijo za znižano vožnjo ter prosim za polovično karto drugega razreda, s katero bi se pa imel voziti v tretjem razredu. Kraljevi ogrski železniški uradnik je študiral legitimacijo, ki je bila pisana v madžarskem jeziku, pa sem takoj spredvidel, da mož ne razume posebno dobro madžarščine in res je poslal po vratarja, ki mu naj nekaj razstolmači. Le-ta je črkoval počasi posamezne besede, privzdigoval obrvi, se prijemal za brke — pa le ni šlo! Naposled se dobro odkašlja ter se opraviči svojemu predstojniku, da govoriti pač zna madžarsko, brati pa da ne prav popolnoma. Ker je čas prehajal, sem podrezal gospoda, naj mi vendar da vozni listek, ker sicer odlazi vlak brez mene naprej. „No, naj bo!“ — se odreže in mi da karto za 6 K do Zemuna, s katero bi se moral, kakor je bilo na legitimaciji pisano, voziti v tretjem razredu. Pa če uradnik ni razumel kaj moja pravica govori, morebiti tudi železniški sprevodnik ne bo — tako mi je šinilo v misel — in zlezem kar v voz drugega razreda, vsaj prostora je bilo več kot dovelj, kajti v celem vozu je bil samo en par, mož in žena, kot sem pozneje zvedel.

Pa pride, komaj da se je pričel vlak naprej pomikati, sprevodnik in prav uljudno prosi za voznice — seve v drugem razredu v drugem tonu, kot v tretjem — najprvo od onih dveh, potem pa še od mene. Pomolim mu s zavestjo kakega aristokrata voznico in legitimacijo, v katero slednjo je kakih deset minut kar nepremično gledal. Predolgo tuhtaš — si mislim — ne boš me zvil! In res, kakor bi bilo vse v redu, mi z lahnim poklonom vrne moje dokumente, jaz pa mu milostno podarim portoriko, sicer mal „bakšiš“, a kakor se mi je na videz zdelo, vzel ga je s hvaležnostjo, vsaj namrdnil se ni.

Zdaj še-le, ko sem bil varen, da se mi ne bo treba seliti v drug voz z napisom „III. razred“, sem se začel raztezovati, kot jež v oni lisičji luknji. Odprl sem kovčeg in pričel pregledovati, kaj vse imam sabo. Ker sem vedel, da se peljemo do Zemuna brez presledka do večera ter da ne bo treba prestopati v drug vlak, si razložim po nasprotnem sedežu in polici nekaj beriva, zemljevid, „rešpetlin“, tobak in nekaj jestvin, ki so jih mati za prvo potrebo vtaknili med drugo šaro.

Ko se nekoliko pokrepčam z jedjo in s par požirki iz okrogle lovske steklenice, si prižgem cigareto ter se stisnem v kotec pri oknu. „Pač mora to prijetno biti, tako-le po svetu flankirati — si morebiti marsikdo misli. — Da, da, zelo prijetno, a samo za malo časa, koj cel dan tako v kotu sedeti in še pri taki vročini, kot je bila lani taisti čas, to pa ni ne le nič prijetnega, ampak je naravnost neznosno. Toda zdaj, ko sem prižgal prvo cigareto, še ni vročine in se da prav živo kaj razmišljati. Tudi jaz se potopim v misli, in sicer najprvo sem pričel z vprašanjem, če je to prav ali ne, da se peljem vedoma v drugem razredu, ko bi se moral vendar v tretjem. Je-li dobra ali slaba stran premagala, sklepa lahko vsakdo iz tega, če povem, da sem se cel dan vozil v drugem razredu. V račun sem namreč jemal to, da sem imel

nekoč vožnjo od Ljubljane do Vižmarjev plačano, pa ker sem vlak zamudil, sem moral peš iti, drugič sem pa moral plačati iz Kranja v Ljubljano dvakratno vožnjo, ker sem prisopihal v zadnjem trenutku in vstopil brez voznega listka, sicer bi pa ne mogel tisti dan v tiskarni popraviti „Čebelarja“. In še jeden razlog sem imel, proti kateremu je morala vest kar umolkneti. Sem djal: če bi nesreča hotela, da se naš vlak sreča z drugim na tako ozki stezi, da bi se ne mogla drug družega ogniti ter se zaletela kot dva razjarjena kozla drug v drugega, bomo gotovo tudi romarji to čutili in zato sem si dobro ogledal blazino pred sabo, v katero bi se zaletel, če bi prišlo do sile. To je pa čisto naravno, da bi me ne bolelo tako, kot da bi rinil v hrastove deske. Pa ženo, imam — sem tolažil vest — in otroke, tudi „Čebelarjev“ urednik sem, zato moram tukaj-le na mehkem sedeti, da se mi kaj ne pripeti in — vest je sladko zaspala.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Zg. Kašlja v januarju 1903. — Prepričan sem, da z menoj vred vsak čebelar, ki ljubi svoje čebele in jim vse dobro želi — posebno celo leto obilno dobre paše — premišljuje, kako se bode v prihodnji spomladi, poletju in jeseni čebelarilo. Premišljuje tudi o nezgodah, ki ga morejo doleteti itd. Meni so prišle sedaj pri gorki peči na misel roparice, s katerimi — hvala Bogu! — še nisem imel mnogo opraviti do pretečenega leta. V minoli jeseni pa bi si bil skoraj sam po svoji nerodni pozabljivosti napravil vojsko v svojem čebelnjaku.

Ni pa moj namen opisovati ropanje, kakoršno je, ker kdor je to skusil, že ve, kako je bridko gledati divje klanje, mrtve čebelice, ki kupoma leže pred čebelnjakom ter konečno, kar je najhujše, — prazne panje, katere so roparice uničile.

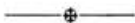
Pa k stvari! Preteklo jesen imel sem naveznjenih na svojih par starih panjih škatle, v katere so mi nanosile čebele precej medu.

Ker sem — kakor že znano — „čebelar-bahač“ kar smo večinoma vsi čebelarji, posebno proti sosedom čebelarjem, zato pobaham o priliki proti sosedu, da so tudi meni prinesle precej v „škatle“. Razume se, da sva šla takoj gledat, kaj da je na moji bahariji resnice. Med razgovorom pozabim dvoje škatel s polnim satovjem na klopi pred čebelnjakom.

Proti poldnevu posije gorko solnce. Kmalo so čebele zavohale med. Kaj se o taki priliki zgodi, si vsak lahko misli. Prepozno mi pride sinček povedat, „da je pred čebelnjakom roj“. Takoj sem slutil, kaj je. Ko pridem pred čebelnjak, velik šum! Vse črno živali, ki so se pričele klati med seboj. Ležalo je že mnogo mrtvih pred panji, kajti boj se je pričel na vsi črti in sicer samo med mojim čebelam, nič tujih! Kaj početi? Priprl sem žrela, pomagalo ni nič! Sedaj poskusil sem sredstvo „Rôpovega očeta“. Hitro vzamem vrtno škropilnico ter stečem na mimo tekoči potok, zajamem mrzle vode ter polijem popolnoma vse panje od spredaj, da je od njih curljalo. Za

prvi hip je boj prenehal. Mokre čebele lezle so po tleh in po panjih ter se otresale neljube kopelji. Toda iz panjev so se usipali novi roji ter se spoprijemali med seboj. Ponovil sem svoje delo tri- do štirikrat s presledkom 10 minut in glej, boj sem ustavil popolnoma. Nekaj mrličev sem seveda imel, ali velike škode ni bilo. Ko sem vojsko popolnoma ustavil, sem še le opazil — kar je seveda naravno — da so bili napadeni slabiči od močnejših, kar prej pri splošni zmešnjavi niti opazil nisem.

Sprevidel sem, da je mrzla voda, dobro sredstvo ustaviti ropanje ter da je resničen pregovor: „Ne mazati z medom po steni!“ Mercina.

Raznoterosti.

Priprost pripomoček, s katerim se železna čebelarska orodja lahko obranijo rje: Raztôpi v posodi 3 dele slanine (špeha) in jeden del smole. S to zmesjo namaži vse železne dele — ne bodo ti rujaveli. Posebno pred zimo ne pozabi tega. S to zmesjo lahko namažeš tudi pluge, lopate in drugo kmetijsko ali vrtnarsko orodje. Pater.

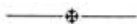
Vse mogoče! Pri zgradbi železnične proge v Tafalla na Španskem so našli tesarji v nekem votlem brestu veliko množino medu. To bi samonasebi ne bilo nič čudnega; čudno je bilo le to, da do medu ni bilo nikakega dohoda, ker se je bil brest zarasel, da je bilo okoli medu kakih 50letnih lesnih plasti.

Star med. Leta 79. pred Kr. je bilo mesto Pompeji razdejano in zasuto vsled izbruha ognjenika Vezuva. Pred leti pričelo pa se je mesto izkopavati. Najdene starine se shranjujejo v Neaplu. V tej znameniti zbirki se nahaja tudi neka izpod pepela izkopana čebelna košnica, v kateri je med in vosek tako dobro ohranjen, kot bi bila novina.

Število panjev v evropejskih državah: Avstrija jih ima čez 1,500.000, Nemčija 1,450.000, Francija 950.000, Nizozemsko 240.000, Belgija 200.000, Rusija 110.000 (??), Dansko 90.000, Grško 30.000. Za Laško, Švico, Angleško in Balkanske države še podatki niso znani. Sicer pa so številke le približne, za Rusijo pa izvestno na sedmem mestu manjka vsaj številka 1 ali celo 2!

Med, olje in vosek skupaj stajano je mazilo, katero priporoča zdravnik dr. Osiander za stare rane in pijavke (fistel).

Mazilo za opekline se naredi iz medu in lanenega olja. Stahl pa priporoča zoper opekline surovo maslo in rumen vosek v enakih delih skupaj stajano. Prvo kot drugo je čisto priprost pripomoček, ki bi utegnil komu v nesreči pomagati, ali pa se more za prvo pomoč komu drugemu svetovati.

Izkaz udov.

Nadaljevanje: Bubnič Ivan, trgovec, Pregarje; Benedek Alojzij, Sv. Križ pri Litiji; Bukovic Avgust, deželni računski oficijal, Ljubljana; Biščak Jožef, Suhorje; Bralno društvo, Cezanjevci; Bralno društvo, Mala Nedelja; Čitalnica,

Mozirje; Čuš Jožef, Gabernik; Čitalnica, Jarenina; Eržen Miha, posestnik in cestar, Kranj; Fric Jožef, župnik, Dvor; Faganel Jožef, Šempas; Garbas Fran, c. kr. carinski oficijal, Ljubljana; Gale Fran, mestni učitelj, Ljubljana; Gaser Doviž, Kajzeza; Gnjezda Andrej, rudar, Idrija; Germek Ivan, železnični čuvaj, Borovnica; Gerkman Ivan, organist, Tunjice; Gallè Adolf, graščak, Zgornja Šiška; Hafner M., c. kr. notar, Radeče; Hudovernik P., Ljubljana; Jeraj Ignacij, čebelar, Medvedjek; Jenko Franc, Praše; Ježek Miha, Poljane; Kliné Josip, nadučitelj v p., Videm; Kozinc Janez, župnik, Slivnica; Kurbus Tomaž, nadučitelj, Slivnica; Kapuš Ivan, Dobrova; Koželj Ivan, trgovec, Kamnik; Kranjec Frančišek, Šmarje; Kosler Jožef dr., posest., Ljubljana; Kadivec Antonija, Ljubljana; Katoliški Napredek, Št. Vid; Kutnar Fran, posestnik, Glince; Klemenčič Jožef, učitelj, Sv. Anton v Slov. Goricah; Kukovič A., šol. voditelj, Polenšak; Kralj Tomaž, posestnik, Ihova; Krušič Rupert, Velinjavas; Lozar Kristijan, Vrtovin; Lampe Ivan, lek. asistent, Kranj; Ljudska šola, Ptujška okolica; Ljudska šola, Toplice; Likozar Anton, nadučitelj, Preserje; Laznik Martin, čebelar, Kovek; Lavtižar Fran, nadučitelj, Šmartno pod Šmarno goro; Meglen Janez, posestnik, Potiskovec; Matko Davorin, učitelj, Toplice; Martič Filip, trgovec, Bilčaves; Merhar Andrej, Staniče; Mlakar Anton, posestnik, Sesterže; Otoničar Nana, trgovka, Borovnica; Oblak Fran, gostilničar, Ljubljana; Paletič Jožef, veleposestnik, Miren; Peternel Franc, posestnik, Črni Vrh; Praprotnik Avgust, Lokev; Planinšek Jurij, Luče; Peternel Martin, Cirkno; Ploj Matevž, čebelar, Senarski v Slov. Goricah; Papler Franc, nadučitelj, Borovnica; Pirc Gustav, ravnatelj c. kr. kmetiske družbe, Ljubljana; Prešern Jakob, čebelar, Zabreznica; Paulšek Ivan, nadučitelj, Račje; Plohl Tomaž, Koračica; Pušenjak Mihael, Kamenščak; Pignar Fran, župnik, Marija Snežna; Potokar J., Štefana vas; Pazel Jožef, Škale; Ravnateljstvo c. kr. učiteljsišča, Ljubljana; Razinger Štefan, Blejska Dobrova; Rudolf Jurij, župan, Bistrica; Rudež Anton, učitelj gluhonemih, Gorica; Ručigaj Anton, Mengeš; Sajovic Janez, čebelar, Stara vas; Strupi Janez, posestnik, Rupi; Sturm Anton, župnik, Brda; Skodič Karol, posestnik, Brežula; Sivka Anton, nadučitelj, Sv. Tomaž; Strgar Janko, čebelar, Bitnje; Stražišer Štefan, Paka; Smrdu Anton, Lipica; Stupan And., kavarna „Valvazor“, Ljubljana; Ivan Sprachman, učitelj, Podbrezje; Šut Anton, čevljar, Boračova; Šolsko vodstvo, Leše; Štalc J., Dolenja vas; Schiffrer J., župnik, Pomjana; Šorn Anton, kapelan, Sv. Barbara; Šegula Martin, Slavščina; Teraninus Fran, mestni cestni nadzornik, Ljubljana; Tlaker Ivan, Dobletina; Topolovšek Jos., šolski vodja, Turje; Tominc Blaž, nadučitelj, Globoko; Vodopivec Janko, nadučitelj, Kamnje; Videmšek Franc, posest. in živ. zdravnik, Dob; Vdovič Josip, trgovec, Rob; Vodeb Jakob, c. kr. profesor, Ljubljana; Vrhovec Ivan, posest., Ljubljana; Vidmar Matej, Škofja Loka; Wruss Henrik, c. kr. gozdar, Boršt; Zdolšek Andrej, župnik, Sv. Štefan; Završnik Karol, učitelj, Duplje; Zupan Ivan, kurat, Št. Peter; Žantar Primož, orož. stražmojster v p., Škofja Loka; Žagar Ivan, posestnik, Rudnik; Žnideršič Anton, župan, Il. Bistrica.

VABILO

k

OBČNEMU ZBORU

„Slovenskega čebelarskega društva“,

ki bode v sredo, dne 25. februarja 1903 v mali dvorani „Mestnega doma“ v Ljubljani.

===== Pričetek ob 1/2 10. uri dopoludne. =====

VSPORED:

1. Otvoritev shoda po predsedniku.
2. Poročilo predsednika in tajnika.
3. Poročilo blagajnika.
4. Volitev predsednika.
5. Volitev odbora.
6. Predlogi in nasveti.*)
7. Posvetovanje za svetovno čebel. razstavo na Dunaju.

Ljubljana-Barje, na Svečnico 1903.

Fran Črnagoj, t. č. predsednik.

*) Predlogi in nasveti naj se pošiljajo predsedniku vsaj tri dni pred obnim zborom.

Listnica uredništva.

Gosp. H. P. v C. na P.: Odgovor pismeno, ker bi bilo preobširno za med »odgovore in vprašanja«. — Gosp. J. J. v L. pri C.: Prihodnjič! — Gosp. H. L. v G.: S pogojem, da res pride! — Gosp. J. B. v K.: V maju! — Gosp. I. M. v P.: Stoterna zahvala za »Navod«! — Gosp. A. P. v K.: Naš sedajni blagajnik je »drug par rokovice«, ta dela samo »per kasa!« — Gosp. F. K. v G.: Tvrdba Bile v Ilirski Bistrici! — Gosp. M. V. v St. L.: Vsaj nekaj bi pri prepisu izpustili, taka pa — — —!

25 panjov »Porenta« z 16 okvirji prodaja po K 1'50 I. N. Babnik v Ljubljani.

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti umetno satovje s pravega čistega voska.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo«.

Tisk J. Blasnikova naslednikov v Ljubljani.